

# Aşkın Parmak Uçları

– İbrahim Kilik · 04 Eylül 2010

Narindir aşkın parmak uçları, bana narin bir çiçeğin esintisini getirir.

İ.KİLİK

Nilüferlerin parmak uçları ıslanırken, gökyüzündeki gam bulutu dağılıyor; günlük güneşlik bir gün başlıyordu... Bir hazan günü gördüğüm o nadide çiçek, yüreğimde tomurcuklanıyor; mevsim bahara tebdil oluyordu. O andan itibaren aşkın parmak uçları yüreğime dokunuyordu sınımsız... Hüzün ve sevinç birbiriyle imtizaç ediyordu gönlümde...

Güllerin, adıyla hem dem olmaktan onur duyduğu emsalsiz peri, kutlu bir eşikte tebessüm ediyordu cümle albenisiyle. Dudakları yeni açmış goncaları kışkırtıyor, beni bilinmez ateşlerde yandırıyor. Her seher gamzelerinde üşüyen bir çiy damlası gibi titriyordu yüreğim. Kirpikleri sineme elif çekiyordu dem be dem. Zaman aşkı soluyordu aşka kesiyordu sular... Gök yüzünden turnalarla yarışan bulutlar geçiyordu, gümüş sularında emsalsiz perinin yıkandığı iklimlere. Mest iken ayağının değdiği kumlar, nefesi ta oralardan gelip nefesime karışıyordu.

Bahar yağmurları kadar bereketliydi güzelliği. Bazen içimden geçen coşkun bir nehir oluyordu. Bazen yakan kavuran çöl iklimi... İncelikte ve zarafette gül yapraklarına fark atardı diama. Yurdu yuvası hep gönlümde olan bir hüma kuşuydu. Kokusunu iklimime taşımak seher yellerrinin ayrıcalığıydı. Leyla kadar efsane gün kadar aşikârdı. Her halükârda gönlüm ona şikardı...

Billûr sular kadar berrak bir gülüşü vardı. Gülünce, gamzeleri gül gül açardı; ıtrını saçardı nefesi ruhunun. Nefesi başımı döndürür, ruhumu dağlardı. Bir zaman böyle gitti. Hep böyle olacak sandım. Lakin ne billûr gülüşüne ne yakan nefesine kandım. Doyamadan zambak ellerinin reyhan kokusuna, uyandım tatlı bir rüyadan. Fakat hâlâ umutlarım vardı aşkına dair...

Sonra ne olduysa, üşüdü aşkın parmak uçları; gümüş sular matlaştı... O emsalsiz misal, Kafdağı'na çekildi ansızın, soluksuz kaldık ; sanki onsuz nefes alıp vermemiz güçleşti. Bir hayalin peşine takılan hayalimiz, suyu kuruyan nilüferler misali çaresiz kaldı...

Erguvan dallarına astık hayallerimizi, akıbeti meçhul bir sefere çıktık aşk adına. Atımızda eyer yoktu, belimizde kılıç. Tiğ teber bir derviş misal yollardaydık. Aşkımız gerçek seferimiz muhayyeldi. Meçhul iklimlerin perisinin özlemi vuruyordu yüreğimizi... gözümüzden nihan nihâl gönlümüzün içinde salınıp duruyordu.

Gönül kâşanemiz, bir gül emsalin ıtrıyla mest; kaydı hayat ediyorduk fani cihanda. Aşkın parmak uçları,

ateş misali yanıyordu gönlümüzün üstünde. Nilüferler, tazim ediyordu ıslak parmak uçları ile gül emsale... Güllerin narin yapraklarındaki çiy damlaları üşüyordu. Devran, aşkı yüceltiyordu. Bir zemheri deminde ,yâda gümüş tenli perinin yıkandığı denizler düşüyordu. Aşkın parmak uçları, hayallerimizi süslüyordu misilsiz... An dilsiz, zaman dilsiz; nefes alıp veriyorduk...

Aşkın parmak uçları, ince bir sızı armağan etti yüreğimize. Hüzün aşınamız, sevda azığımız oldu. Harfler büyülendi adını yazdığımızda, kâğıt haz aldı; bize "bir zevki tahattur kaldı. şu sönen gölgelenen dünyada." Anladık sevgili doyumsuz bir masaldı. Biz ağladık, aşkın parmak uçları ağladı...

Ankara,02.09.2010 İ.K